

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 8 sierpnia 2016 r. Sąd Rejonowy w Skierniewicach oddalił powództwo P. K. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą bolimow.net P. K. (1) skierowane przeciwko P. K. (2) o zapłatę, z uwagi na jego nie udowodnienie.

Zapadłe orzeczenie zakwestionował powód, domagając się zmiany wyroku poprzez uznanie powództwa w całości. Zgłoszone pod adresem rozstrzygnięcia zarzuty dotyczy nieprawidłowej oceny materiału dowodowego oraz nieprawidłowego przeprowadzenia postępowania przygotowawczego. Jednocześnie skarżący zwrócił się o uwzględnienie załączonych do apelacji dowodów w postaci umowy na dostęp do internetu, faktur oraz wezwania do zapłaty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Na wstępie należy zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli Sąd II instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wbrew zapatrywaniom apelującego, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe. W pierwszej kolejności niezbędne jest przypomnienie, że dla rozstrzygnięcia o zasadności żądań pozwu, Sąd musi dysponować stosownymi danymi i informacjami. Zadaniem powoda w procesie jest więc wykazanie wszystkich przesłanek odpowiedzialności kontraktowej. W myśl ogólnych zasad postępowania cywilnego strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Ponadto z treści art. 232 k.p.c., stanowiącego procesowy odpowiednik art. 6 k.c., wynika że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Na powodzie spoczywa więc ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie pozwu. Reguły rozkładu ciężaru dowodu, stosowane przez Sąd w fazie wyrokowania, mają fundamentalne znaczenie dla dokonania prawidłowej oceny wykonania przez każdą ze stron obowiązku dowodzenia w zakresie przesłanek uzasadniających roszczenie lub zwalniających stronę pozwaną od konieczności jego spełnienia. Obowiązkiem Sądu jest ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość jego skutecznego wpisania (subsumcji) w odpowiednią podstawę prawną. Jeśli ustalenia takiego dokonać nie można, to fakt ten samoistnie niweczy zasadność powództwa i to niezależnie od tego, czy pozwany z kolei udowodnił podstawy faktyczne przyjętej linii obrony czy też nie (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4 października 2012, I ACa 510/12, opubl. baza prawna LEX Nr 1237866). Jeżeli zaś materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 roku, I ACa 1320/11, opubl. baza prawna LEX Nr 1108777). Innymi słowy zaniechania na tej płaszczyźnie mogą prowadzić do stwierdzenia nieudowodnienia podnoszonych roszczeń i oddalenia powództwa, co właśnie miało miejsce w niniejszej sprawie. Zaprezentowana przez ten Sąd ocena prawna nie budzi żadnych zastrzeżeń i nie ma uzasadnionych podstaw do wzruszenia zgodnego z prawem rozstrzygnięcia.

Obrazu rzeczy nie zmienia też znacząco rodzaj wydanego wyroku, który ma charakter zaoczny, z racji niestawiennictwa pozwanego. Tego typu rozstrzygnięcie nie oznacza bowiem, że powództwo w takim wypadku jest zawsze uwzględniane

w całości. Niezajęcie stanowiska przez pozwanego odnośnie żądania pozwu nie zwalnia powoda z obowiązku wykazania istnienia ważnego zobowiązania łączącego strony i powołania się na okoliczności faktyczne, z których wynika zobowiązanie pozwanego. Zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. sąd – jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości – zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Mimo tego Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, bowiem w tym akurat zakresie nie obowiązuje wspomniane domniemanie. Dobitym tego potwierdzeniem jest treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 r. I CKU 85/98, zgodnie z którym niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd ma obowiązek przeprowadzić postępowanie dowodowe z urzędu. Z kolei negatywny wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 r. III CRN 30/72). W świetle powyższego nie ulega zatem żadnym najmniejszym wątpliwości, że w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy był władny oddalić powództwo.

Co prawda powód P. K. (1) wnosząc apelację złożył wniosek o dopuszczenie dowodu z wymienionych na wstępie dokumentów na okoliczność wykazania zasadności i wysokości przysługującej mu względem pozwanego wierzytelności, jednakże wniosek ten nie może zostać uwzględniony, a to z uwagi na prekluzję dowodową określoną w art. 381 k.p.c. W postępowaniu uproszonym czynności sądu II instancji ograniczają się do kontroli orzeczenia wydanego przez sąd I instancji, czego wynikiem jest ograniczenie postępowania dowodowego jedynie do dowodu z dokumentu (art. 505¹¹ § 1 k.p.c.), a z pozostałych rodzajów dowodów tylko jeśli przemawiają za tym ważne względy wskazane w art. 505¹¹ § 2 k.p.c. Nadto, w postępowaniu uproszczonym, tak jak i w postępowaniu zwykłym, strona może w środzku odwoławczym przedstawiać nowe fakty i dowody. Zasada ta doznaje jednak ograniczenia poprzez unormowanie art. 381 k.p.c. i odpowiadające mu unormowanie art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. Stosownie do pierwszego z powołanych przepisów sąd II instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem I instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Przepis art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. stanowi z kolei, że apelacja powinna zawierać m.in. powołanie, w razie potrzeby, nowych faktów i dowodów oraz wykazanie, że ich powołanie w postępowaniu przed sądem I instancji nie było możliwe albo że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Oznacza to, że sąd II instancji jest zobowiązany na wniosek strony materiał procesowy uzupełnić, jeżeli jest to konieczne do rozstrzygnięcia sprawy, lecz równocześnie jest uprawniony do pominięcia nowych faktów i dowodów zgłoszonych dopiero w postępowaniu apelacyjnym, gdy zachodzą przesłanki określone przepisem art. 381 k.p.c., tj. jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem I instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 września 2010 r., II UK 77/10, opubl. baza prawna LEX Nr 661513).

Odnosząc powyższe uwagi do niniejszej należy zauważyć, że strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, by potrzeba powołania wskazanych dowodów powstała później. Co więcej powód tymi dowodami dysponował już wcześniej, o czym świadczy ich przywołanie w treści pozwu. Same dokumenty nie zostały jednak załączone do pozwu, być może na skutek niedopatrzenia. Ta ewidentnie zawiniona przez samą stronę okoliczność nie może stanowić usprawiedliwienia dla spóźnionego przedstawienia dowodów. Stosownie do rozkładu ciężaru dowodów ujętego w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. obowiązkiem powoda było bowiem przedstawienie wszelkich dostępnych mu dowodów już na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego, bez względu na bierne zachowanie się pozwanego. P. K. (1) nie sprostął jednak temu obowiązkowi, zaś złożone w apelacji wnioski dowodowe uznać należy za spóźnione. Przypomnieć należy, że powód prowadzi działalność gospodarczą w branży internetowej, wobec czego powinien zachowywać należytą staranność na płaszczyźnie zawodowej oraz odpowiednio dbać o własne interesy. Skoro zaś powód zainicjował sprawę sądową to w zakresie jego powinności leżało czuwanie nad tokiem sprawy oraz niezbędnym było stosowne reagowanie na poszczególne etapy procesu. Jak się okazało powód był zupełnie nieprzygotowany, w związku z czym należy go

obciążyć negatywnymi konsekwencjami popełnionych zaniedbań związanych z brakiem należytej staranności o własne interesy.

Konkludując w ocenie Sądu odwoławczego słusznie Sąd I instancji uznał, że powództwo o zapłatę nie zasługuje na uwzględnienie, a to z uwagi na jego nie udowodnienie.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.